

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hieraci Medico. 168.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

dam interiectum est, quod deliciis & voluptati cum sensu frui queat. Imò ne hoc quidem purè ac liquidè ipsius particeps est: quippe quam infinitæ curæ ac labores & molestiæ labefactent. Atque etiam si & purè ac sincere (quod fieri non potest) frueretur, tamen id, quod medium est extrema superare minimè deberet, verùm ab utroque superari. Cum autem media vitæ pars innumeris tempestatibus, & curis, & periculis, & infidiis, & laboribus, aliisque, quæ nunc prætermitto, perturbetur, ubi nam tandè delicias & voluptates mihi demonstraturus sis, velim exponas.

Ammonio Scholastico. 166.

Videris (ò quònam te nomine dignè appellem!) ne communes quidem notiones sequi. Nam quod per literas quæsiuisti quàmnam ob causam Christus mulieres eas, quæ ipsius vicem dolebant non modò non collaudarit, sed etiam insectatus sit, maximo argumento est communes notiones apud te minimè conseruari. Huiusmodi enim commiseratio, contumelia illi erat, qui eiusmodi passione non mouebatur, qui autem sponte ac voluntario animo pugnant, beati prædicantur. Non enim ea quæ fiunt, verùm eorù, qui perperuntur, animi perpenfì & explorati, aut hoc, aut illud pertrahunt. Nam quòd & prædones & martyres iisdem penis afficiantur, nec ab vno eodémque principio manat, nec ad vnù & eundem finè tendit.

Theophilo. 167.

Quòd optimæ narrationes insita in nobis ad virtutem subsidia excitare soleant, minimè te fugit. Cum igitur hoc ita habeat, demus operà, ne inhonesti atque absurdum quicquã, aut dicamus, aut faciamus.

Hieraci Medico. 168.

Quandoquidem is, qui per comædiam tragicum supercilium populo iniecit,

μετ' αὐθόσως περὴς ἔπολαῦσαι. μάλλον δὲ ἔδ' Ἐκείνο εὐλίκενῶς αὐτῆς μετέχει, μωλῶν φροντίδας, καὶ πότων, καὶ λυπῶν λυμυνοιδρῶν αὐτῶ. εἰ δὲ καὶ εὐλίκενῶς ἀπέλαυεν, ὅσῳ ἀδύνατον, ἔ τὸ μέσον κύριον ἀφείλει εἶναι τῆς ἀφρον, ἀλλὰ τὸ συναμφοτέρον κρατεῖν τῷ μέσου. ὅταν δὲ καὶ τὸ μέσον μωλῶσι χειμῶσι, καὶ φροντίσι, καὶ κινδύοις, καὶ ὀπιθελαῖς, καὶ πῆνοις, καὶ τοῖς ἄλλοις, ἀ νυνὶ ὠδραλείω, Ἐκταράτηται, ποὶ τιῶ τευφῆν μοι δείξεις, εἰπέ μοι.

Ammonio scholastico. 166.

Κινδυνεύεις, ὅτι σε χαλέσας ἀξίως προσείπω, ταῖς κοιναῖς μὴ ἔπειθῃς ἐνοίαις. τὸ γὰρ γεγραφεῖναι δι' ἡν αἴτιας τὰς συμπαχῆσας γυναικῶν, οὐκ ἀπέδξατο ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ καὶ ἐπέσειλη, τεκμηρίον ὅτι μέγιστον τῆ μη τὰς κοιναῖς ἐνοίαις σάζεσθαι παρὰ σοί. ὕβρις γὰρ Ἐκείνων τὸ συμπαχῆς, ὃ μὴ τὸ πάθος χαλεθρηνῆναι, οἱ δ' ἐκουσίως ἀθλοῦντες μαχερίζονται. οὐ γὰρ τὰ γυναικῶν, ἀλλ' αἱ τῆς παχόντων γυναικῶν βασιζόμενοι, ἢ τῆτο. ἢ Ἐκείνο ἐφέλκονται. τὸ γὰρ καὶ λησῆς, καὶ μάρτυρας τὰ αὐτὰ πάχειν, ἔτ' ἀπὸ μᾶς ὀρμάται ἀρχῆς, ἔτε εἰς ἐν ἑλέκει τέλος.

Theophilo. 167.

Ὅτι τὰ ἄριστα διηγήματα τὰς ἐν ἡμῖν ἐμφύτους ἀφορμαῖς τὰς εἰς ἀρετὴν φημι βλεπῆσας διεγείρῃν εὐθεοῖ, οἶδα. εἰ τοίνυν ταῦτ' ἔπας ἔχει, μηδὲν ἀπίχθεις, μήτε λέγωμεν, μήτε περὶ τῶν μῶν.

Hieraci medico. 168.

Ἐπειδὴ ὁ τῶν δῆμων ἀφ' ἧς κωμῶδίας ἰφρυῶ ἐμβαλῶν τραγικῆν, καὶ ὅτι.

ἔπισημασθε αὐτῆς τὸ φορτικὸν ἄριστος ἀναί σοι παρ' ἐνέτης ἔδοξεν, ἅτε γράψας ἂ μετὰ σεμνότητος πολλῆς ἐπιφύσειν τὸς ἀκούοντας πέφυκεν, ἄκουε αὐτὴ λέγωντος οὐ τὸ πνεύμα ἐπονείδιστον ἄραγμα ἠρώμενος, τίς τῆς φιλοσοφίας καὶ πάσης ἐπιστήμης τε καὶ τέχνης μητέρα.

Isidorus Diacono. 168.

Τὸ νικᾶν ὑπὸ τῆς κακῆς ποιῆν, σατανικῶν ἐστὶ θεσμός. Διότι τοῦτο ἐστὶ τοῖς ἐκείνῳ τελευτήσασιν Ολυμπικοῖς ἀγῶσιν, οὐτὰ φεραῦνται οἱ ἀγωνιστοὶ, ἀλλ' ἐν τῷ σταδίῳ τῆς Χριστοῦ ἐναντίας ἐστὶν ὁ τῆς φεράων νόμος. τοὶ πληθύνοντες γὰρ, οὐ τὸν πληττοντα φερανοῦσιν γενόμενται. ὡς μὴ τῆς νίκης μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ πρὸς τῆς νίκης τὸ θαῦμα γίνεσθαι μέζον. ἔσται γὰρ τὰ παρὰ ἀνθρώποις ὄντα νίκης ταῦτα ἡπίης ποιητικῆς. Σποφασθῆ, τότε θεῶν δυνάμεις, τότε οὐράνιον σταδίου, τότε ἀγγελικὸν σταδίον εὐκότως εἶναι πιστεύετε.

Eusebio Presbytero. 169.

Λαμπρὰς εὐφημίας παρὰ πάντων σοι δικαίως ἐγειρομένης, ἀρετυπιῶν ἂν εἴης δίκαιος, ὅπως ταῦτα τοῖς μετέπειτα ἀσπασίμοις ἰδρῶσθαι.

Martiano, Zosimo, Maroni, Eusebio. 170.

Εἰ μὴ ἦν τις, ὃ πὶ χελεύσας ὑμᾶς τῆς ὑμετέρας ἀναληθίας καθάρσεως, ὃ τὸ μέλλον ἐγγυησόμενος, καὶ κατασῆσαν δῆλον, ὡς ἐδίδας ὑμῶν ἔσται ὁ ποιαῦτα ἐπιπολήσων δρᾶσαι, οἷα ἐδράσατε, ἀσυνήθως ἂν πλεῖστον ἦσαν, καὶ τῆς ἀρεθῆσιν ἐχαιροσάμην τὸ λαθεῖν. ἐπειδὴ δ' οὐδὲν ἐστὶν ἀξιοχρεῶς ἐγγυητής, ἀναγκασία μοι ἔδοξεν, εἶναι ἢ ἄλλ' ἢ τῆς δεικνύσας γραμμάτων παρεῖνεσι, ἂν μὴ γὰρ εὐρη ὑμᾶς πλεῖστον αὐτῶν νοσοῦντας νόσον, ἵσως ἐργάσεται τὸ

ipsiusque molestiam atque inuidiam abstulit, optimus tibi monitor esse visus est, ut qui ea scripserit, quæ cum ingenti gravitate auditorum animos coercere solent, audi cum dicentem: Nequaquam turpem & probrosam rem existimans paupertatem, quæ philosophiæ, atque omnis artis ac scientiæ parens est.

Isidoro Diacono. 169.

Lædendo vincere, fatanicarum legum est. Ac proinde in Olympicis illis certaminibus, quæ in ipsiushonorem celebrantur, sic coronam consequuntur, qui decerant. At in Christi palæstra contraria coronarum lex est. Sic enim lege sancitum est, ut qui percutitur, non qui percutit corona donetur: ut non ob victoriam duntaxat, sed etiam ob victoriæ modum maius miraculū existat. Nam cum ea, quæ apud homines victoriæ conciliant, hoc afferre constat, ut quispiam superetur, tum demum diuina virtus, tum cæleste stadium, tum Angelorum theatrum merito esse creditur.

Eusebio Presbytero. 170.

Cum luculenta laus ab omnibus tibi excitetur, vigilandum tibi est, ut eam insequentibus rectè factis firmas ac stabilias.

Martiano, Zosimo, Maroni, Eusebio. 171.

Si quispiam esset (ὃ quo vos nomine nuncupem, ut vestrum stuporem perstringam) qui futuri sponsorem se præberet, ac perspicuum faceret neminem vestrum fore, qui posthac eiusmodi flagitia, quæ perperastis, admitteret, lubens fecissem ut quiescerem, ac præteritis sceleribus, ut in obscuro atque incognita iacerent, concederem. Quoniam autem huius rei nemo nisi satis locuples sponsor est, idcirco necessariam hanc literariam admonitionem esse duxi. Nam si vos eodem adhuc mor-

Aa iij